

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 677/05
14.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Милене Инић - Дрецун, Горана Чавлине, Бате Цветковића и Соње Манојловић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и др, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду К број 487/04 од 18. 02. 2005. године, у седници већа одржаној дана 14. 11. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВАЊЕМ жалбе браниоца оптуженог АА, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ само у погледу одлуке о казни пресуда Окружног суда у Новом Саду К број 487/04 од 18. 02. 2005. године, тако што Врховни суд, оптуженом АА, за продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, утврђује појединачну казну затвора у трајању од 4 године и 3 месеца, а за кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја из члана 33. став 1. ЗООМ-а РС, за које је оглашен кривим истом пресудом, задржава као правилно утврђену појединачну казну затвора у трајању од 6 месеци, па га за наведена дела у стицају ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци, у коју ће му се урачунати време проведено у притвору почев од 16. 08. 2004. до 18. 02. 2005. године, док се у осталом жалба браниоца оптуженог одбија као неоснована, а побијана пресуда у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Окружног суда у Новом Саду К број 487/04 од 18. 02. 2005. године, оптужени АА оглашен је кривим, због продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, и кривичног дела неовлашћен држање оружја из члана 33. став 1. ЗООМ-а Републике Србије, па му је првостепени суд за продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, утврдио појединачну казну затвора у трајању од 4 године и 8 месеци, а за кривично дело неовлашћено држање оружја из члана 33. став 1. ЗООМ-а Републике Србије, појединачну казну затвора у трајању од 6 месеци, па је за наведена дела у стицају осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору у периоду од 16. 08. 2004. до 18. 02. 2005. године.

На основу члана 69. ОКЗ, од оптуженог је одузет револвер марке "Црвена застава" модел М-83/92 калибра 357 магнум, са уништеним фабричким бројем, те је истовремено одређено да ће се исти након правноснажности пресуде доставити Војсци Србије и Црне Горе на даље поступање.

На основу члана 206. став 2. ЗКП, оптужени АА обавезан је да оштећеном ББ врати новац у износу 28.080 евра, 1.500 USA и 20 канадских долара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, са законском затезном каматом почев од 11. 07. 2004. године до дана исплате, под претњом принудног извршења, а у односу на преостали део имовинско правног захтева оштећени је упућен на парницу.

На основу члана 206. ЗКП, оштећени ВВ упућен је на парницу.

На основу члана 354. став 1. тачка 1. ЗКП, према оптуженој ЕЕ одбијена је оптужба да је дана 11. 07. 2004. године у времену од 10,00 - 17,00 часова у ГГ у Улици ДД у заједници и по претходном договору са оптуженим АА у намери да за себе прибави противправну имовинску корист, ушла у двориште, а потом насилно провалила у стан оштећеног ББ, тако што је покидала комарник на прозору и подесним предметом разбила стакло на прозору и кроз начињен отвор отворила прозор и ушла у поменути стан, претурала по стану и из истог одузела и присвојила за себе износ од 32.080 евра у апоенима од 500, 200, 100, 50 и 20 евра, 1.500 USA долара и 12 канадских долара, све у укупној вредности од око 2.500.000,00 динара, власништво оштећеног ББ, чиме би извршила кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, као и да је у временском периоду од 04. 07. 2004. године до 16. 08. 2004. године у ГГ, ЂЂ у свом подстанарском стану, неовлашћено држала ватрено оружје - малокалибарску пушку марке "Црвена застава" модел М 99 пов, калибра 5,6 мм, фабричког броја __ и оптику за поменуту пушку са натписом 7x30, чиме би извршила кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја из члана 33. став 1. ЗОМ-а РС.

Против ове пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду у делу којим је оптужени АА оглашен кривим за продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС укине или пак исту преиначи тако што ће оптуженог АА за ово кривично дело ослободити од оптужбе или му изрећи блажу казну.

Републички јавни тужилац Србије у поднеску Ктж. број 816/05 од 09. 05. 2005. године, предложио је да Врховни суд одбије као неосновану жалбу бранилаца оптуженог, а првостепена пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа размотрио списе предмета, испитао побијану пресуду по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

Жалба бранилаца оптуженог је неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене, нити првостепена пресуда садржи оне битне повреде одредаба кривичног поступка, а ни повреду кривичног закона, на које Врховни суд као другостепени, у смислу члана 380. ЗКП пази по службеној дужности.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, које се према наводима жалбе браниоца оптуженог огледају у томе што је пресуда нејасна, неразумљива и противречна изведеним доказима, а да у истој нису дати разлози о одлучним чињеницама јер према жалбеним наводима првостепени суд није ценио садржину исказа оптужене ЕЕ, иако се на овај исказ позива.

Ово стога што је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених свих доказа ближе означених у образложењу побијане пресуде и изнете одбране оптуженог, правилно и у потпуности утврдио све одлучне чињенице, дајући јасне, уверљиве и непротивуречне разлоге за своје чињеничне и правне закључке, које у свему као правилне прихвата и овај суд као другостепени.

Осим тога, првостепени суд тиме што није дао оцену исказа оптужене ЕЕ, није учинио наведену битну повреду одредаба кривичног поступка на коју се неосновано указује жалбом, јер је из образложења пресуде очигледно да исказу ове оптужене која се изјашњавала у погледу порекла означене суме новца која је од њих одузета, указујући да је исти добила од сестре која живи у __ској, првостепени суд није поклатио веру, а с обзиром да је у супротности са исказом оптуженог АА датог у претходном поступку, као и са исказом сведока оштећеног, које исказе је првостепени суд правилно прихватио у потпуности.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и у вези са тим

због повреде кривичног закона, жалбом браниоца оптуженог се оспоравају чињенични и правни закључци првостепеног суда у погледу продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС за које је оптужени оглашен кривим и истиче да оптужени није извршио кривично дело у питању, а да су супротна утврђења првостепеног суда погрешна јер су погрешно оцењени одбрана оптуженог и изведени докази.

Изнете жалбене наводе Врховни суд оцењује као неосноване, јер је првостепени суд чињенично стање у односу на продужен кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС за које је оптужени АА оглашен кривим, потпуно и правилно утврдио на основу свеобухватне оцене изведених доказа појединачно и у међусобној повезаности као и са одбраном оптуженог.

По оцени Врховног суда правилно је оцењена као неоснована одбрана оптуженог дата на главном претресу да он није извршио продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, а које му је стављено на терет, имајући у виду да је иста у супротности са његовом одбраном датом у претходном поступку као и са другим изведеним доказима.

У односу на кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, првостепени суд је правилно као основану оценио одбрану оптуженог дату у претходном поступку када је признао извршење предметног кривичног дела детаљно описујући место, време и радње које је предузимао ради реализације истог. Признање оптуженог у односу на кривично дело тешке крађе извршено на штету оштећеног ББ поткрепљено је исказом оштећеног саслушаног у својству сведока, фотодокументацијом начињеном поводом извршења овог дела, потврдом о одузетом новцу од ЕЕ и од оптуженог АА, као и са евиденцијом о серијским бројевима новчаница коју је водио сам оштећени и из које првостепени суд правилно утврдио да се серијски бројеви новчаница пронађених код оптуженог АА и ЕЕ поклапају са серијским бројевима новчаница означених у напред наведеној евиденцији оштећеног. Исто тако признање оптуженог и у односу на кривично дело тешке крађе извршено на штету оштећеног ВВ у складу је и допуњује се са исказом сведока оштећеног као и са потврдом о одузетој малокалибарској пушци од оптуженог.

Стога Врховни суд оцењује као неосноване жалбене наводе браниоца оптуженог да првостепени суд свој закључак да је оптужени извршио продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, заснива искључиво на признању оптуженог датог у претходном поступку, па се самим тим истима и не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања првостепеном пресудом у овом делу.

Стога Врховни суд налази да је првостепени суд правилно и у потпуности утврдио све одлучне чињенице, како оне које чини објективно обележје кривичног дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа оптуженог према учињеном делу, а жалбом се у суштини понављају наводи одбране оптуженог дате на главном претресу, које је првостепени суд ценио и за исте дао јасне и убедљиве разлоге у образложењу побијане пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд као другостепени, како је то напред наведено.

Према томе Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио чињенично стање и на исто правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог описаним под тачкама 1. и 2. изреке пресуде стичу сва законска обележја продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, за које га је и огласио кривим, па се неосновано жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда и због повреде кривичног закона.

Врховни суд налази да побијаном пресудом није повређен кривични закон на штету оптуженог АА, када га је првостепени суд огласио кривим за кривично дело неовлашћено држање оружја из члана 33. став 1. ЗООМ-а Републике Србије.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни, а поводом изјављене жалбе браниоца оптуженог, Врховни суд налази да се у том делу првостепена пресуда основано побија жалбом браниоца оптуженог.

Првостепени суд је правилно у смислу одредбе члана 41. ОКЗ, утврдио све околности од значаја за одмеравање казне оптуженом, па је тако од отежавајућих околности на његовој страни ценио ранију осуђиваност и релативно високу имовинску корист прибављену извршењем кривичног дела на штету ББ,

али утврђеним олакшавајућих околностима да се ради о младом човеку, као и да је отац малолетног детета, није дао одговарајући значај, па је оптуженом изрекао строжију јединствену казну него што је то нужно. Стога је Врховни суд уважио жалбу браниоца оптуженог и истом за извршено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. КЗ РС, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, утврдио појединачну казну затвора у трајању од 4 године и 3 месеца, налазећи да је она сразмерна тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптуженог, те задржао као правилну утврђену појединачну казну затвора у трајању од 6 месеци за кривично дело неовлашћено држање оружја из члана 33. став 1. ЗООМ-а РС, за које је истом пресудом оглашен кривим, а потом га за наведена кривична дела у стицају осудио на јединствену казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци, у коју ће му се урачунати време проведено у притвору почев од 16.08.2004. до 18.02.2005. године, налазећи да је оваква казна сразмерна тежини и степену друштвене опасности извршених кривичних дела и степену кривичне одговорности оптуженог, те је нужна али и довољна за остварење сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ.

Одлуку о мери безбедности из члана 69. ОКЗ, испитана је у смислу члана 383. ЗКП, па Врховни суд налази да је иста донета на основу правилне примене одредбе члана 69. ОКЗ, тако да се њена законитост и оправданост изрицања не могу доводити у питање.

Из изнетих разлога, а на основу члана 388. и 391. став 1. ЗКП, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар Председник већа-судија

Весна Веселиновић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

МЂ